

en reptielen. Het echte geld werd verdiend met handel in drugs. En hier, in de kluis, zou met 99% zekerheid contant geld liggen. Volgens Ronnie en zijn bron wel meer dan een paar ton. Om teleurstelling te voorkomen rekende ik altijd maar op tien procent van het te verwachten bedrag.

Ronnie had die info via een contact die zaken deed met Paul. Die zakenpartner wist dat Paul recentelijk een partij had verkocht die zeker een paar ton waard was. Paul was klein begonnen met de verkoop van wiet en had ook een coffeeshop gehad. Maar hij verkocht nu alleen nog maar grote partijen. Ik had er niet veel vertrouwen in, want meestal stashte hij zijn geld op verschillende plekken. Dat wist ik, want ik had twintig jaar geleden een paar jaar voor hem gewerkt. De werkwijze was: drugs en geld apart stashen en vervoeren, en waar mogelijk ook verdelen over meerdere locaties.

Echter, uit Ronnies bron bleek dat hij niet veel vrienden meer over had en dus ook geen plekken meer om te stashen. Dit kwam door het gerucht dat rondging dat hij informant van de politie was. Hij zou dus enigszins 'vrij' kunnen handelen, maar moest wel bruikbare info kunnen geven aan justitie. Ze schenen hem bij zijn ballen te hebben vanwege een belastingschuld die op deze wijze, als informant, werd kwijtgescholden.

Wat we ook wisten, was dat hij getrouwd was met de ex van Ronnie en dat ze samen een dochter hadden. De ex van Ronnie heette Caroline en was van Indonesische afkomst. Ronnie had haar leren kennen op Bali, waar hij vaker op vakantie ging. Ze werden verliefd – volgens Ronnie dan – maar ik had mijn twijfels. Ze trouwden kort

daarna, maar dat hield niet lang stand. Ik vermoedde dat Ronnie niet voldeed aan haar financiële standaard. Uiteindelijk scheidden ze en leerde Caroline Paul kennen. Daarna trouwde zij met Paul.

Ronnie en Jeffrey hadden ook gewerkt voor Paul en beiden haatten hem. Wij kenden elkaar van de tijd dat wij voor Paul werkten. In tegenstelling tot hen haatte ik Paul niet echt. Ik vond hem een apart mannetje, maar ik haatte hem niet. Paul was ook een coke gebruiker, maar hij kon het zich veroorloven. Soms kon hij arrogant overkomen, maar tegen mij was hij eigenlijk altijd wel fatsoenlijk en correct.

Toen Ronnie als een dolle naar het kantoortje liep om de trap op te rennen, ging plotseling het alarm af, het was alleen optisch. Dit was niet goed. Er flitste van alles door me heen: waarom een alarm als er zwart of drugsgeld lag? Was het überhaupt aangesloten op een centrale, of kreeg hij alleen de melding door? Was het alleen een schrikalarm om inbrekers af te schrikken? Te veel vragen spookten door mijn hoofd.

We kwamen snel bijeen tussen de borrelende aquariums en overlegden. Ronnie zei: "We hebben zeker nog vijftien minuten voordat iemand hier is, laten wij het proberen." Daar had hij gelijk in. Ik keek naar Jeffrey, die het zweet op zijn hoofd had staan van de inspanning en de adrenaline. We keken elkaar iets langer dan vijf seconden aan en stemden met een knikje naar elkaar in.

We besloten nu samen te blijven en stoven de trap op. Net boven aangekomen kwam een vrouw met een gigantisch mes op ons af rennen. Ik herkende haar onmiddellijk: het was Caroline,

hysterisch zoals ik haar kende van vroeger. Een combinatie van haar karakter en de nodige drugs en alcohol, die ze in haar geboorteland Indonesië al te pas en te onpas leerde gebruiken.

Desalniettemin bleef ze er aantrekkelijk uitzien, met een mooi tenger lichaam, welgevormde billen en kleine borsten. Zwart lang haar dat nu als een knot op haar hoofd was gebonden. Op dit moment leek ze echter de duivel zelf. Ronnie draaide zich om en sprintte in een idioot tempo langs mij af. Jeffrey deed hetzelfde, maar door de nauwe doorgang en hun lomp geduw viel ik.

Ik zag haar met een moordende blik in haar ogen het mes heffen en op me af springen als een roofdier. Mijn enige reactie was mijn benen strekken en mijn armen kruisen voor mijn gezicht. We hadden weliswaar balaclava's op, maar ik wilde geen steekwonden in mijn gezicht of nek. Zoiets zou je blijven zien en je herkenbaar maken als een pisplek in de sneeuw.

Op het moment dat ze sprong en van de grond kwam, strekte ik mijn benen. Alles leek zich nu in slowmotion af te spelen. Ik hoopte dat ik goed had getimed, anders zou ik er binnenkort uitzien als een gefileerde vis. Mijn voeten raakten haar deels in de heup en deels op de borst. Door haar geringe gewicht veerde ze terug, maar net niet in de richting waar ze vandaan kwam; ze vloog richting de balustrade. Daar verloor ze haar evenwicht en dreigde te vallen over de railing. Ik probeerde haar te grijpen, maar dat was tevergeefs.

Deels door haar hysterisch gedrag en gekrijs verloor ze de controle over haar lichaam. Ze viel. Ik hoorde een knal van glas en water. Ik stond op en keek voorzichtig naar beneden. Daar lag ze onnatuurlijk